

Publicerad 2010-04-04 22:00 av Stefan Viljehammar

VILKEN TUR ATT ORIONS BÄLTE...

Natt,
kall och stjärnklar
Vintergatans lanterneduk
svept över himlavalvet
ett mörkt mörkt blått
durkslag
en sil av sällan skådat slag.

Där under Polstjärnan,
tillvarons fasta punkt-
-Karlavagnen.

Ljud hörs avlägset
någonstans därborta
stadens dova brus.

Där syns Plejaderna,
den lilla vagnen över
mitt huvud.

Kanske den skenar,
rullar fram utan hejd
vilken tur att Orions bälte
där vid skogens rand
står i dess väg
och kanske får stopp
på dess vilda färd.

Opp i himmelens fäste
kryper tomhysan segt
som en lite lus
ett stjärnfall skjuter skarpt
mot hysan
försöker träffa den likt
TV-spels krig, en liten
intrig på min nattvandrarstig.

-Ahh, Guds skapelse
är bedårande vacker.

Och vindens kyla fläktar i mitt hår.

Morgonrodnad i östra hörnet,
tröttheten frågar efter mig.

Hemmets härd
är liksom guld värd,
myckna tankar berider
mitt sinn.

Intryckens avtryck
gör tydliga spår,
det har givit själen
omätligt att undra.

Andens vördnad
och tacksamhet
bugar inför Gud Allsmäktig,
jag är alltbra liten jag.

Du Gud, du är stor du
som bara den Gud Du är kan va.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Stefan Viljehammar med Poeter.se id #30959 innehar upphovsrätten